

Een overval in de lucht

In deze serie verschenen

1. Een overval in de lucht
2. De jacht op het koperen kanon
3. Sensatie op een Engelse vrachtboot
4. Avonturen in de Stille Zuidzee
5. Drie jongens op een onbewoond eiland
6. De strijd om het goudschip
7. Tumult in het toeristenhotel
8. Drie jongens als circusdetective
9. Een dollarjacht in een D-trein
10. Een speurtocht door Noord-Afrika
11. Drie jongens en een caravan
12. Kabaal om een varkensleren koffer
13. Een motorboot voor een drijvend flesje
14. Een klopjacht op een kapitein
15. Een raderboot als zilvervloot
16. Nummer negen seint New York
17. Een meesterstunt in Mexico
18. Trammelant op Trinidad
19. Vreemd krakeel in Californië
20. Lotgevallen rond een locomotief
21. Pyjama-rel in Panama
22. Vreemd gespuis in een warenhuis
23. Wilde sport om een nummerbord
24. Hoog spel in Hongkong
25. Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
26. Stampij om een schuiftrompet
27. Kunstgrepen met kunstschaten
28. Bombarie om een bunker
29. Ali Roos als Arie Baba
30. Heibel in Honolulu
31. Arie Roos wordt geheim agent
32. Cnall-effecten in Casablanca

*Een overval
in de lucht*

Willy van der Heide

Oorspronkelijk uitgegeven door: Stenvert, Meppel, 1949

© Willy van der Heide, 1949

© Nederlandse uitgave: Overamstel Uitgevers, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Frans Mettes

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 2704 2 (paperback)

ISBN 978 90 499 2736 3 (e-book)

NUR 280

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Londen vraagt om hulp!

Arie Roos dook uit de tramwagen van lijn 2 in de Leidsestraat, sprong over een plas heen en draafde haastig de Prinsengracht op. Hij droeg geen pet of hoed en de regen stroomde neer op zijn toch al kletsnatte, rode haren.

‘Wat een pech!’ foeterde hij. ‘Wat een miserabel weer en dat voor augustus!’

Het was de tiende augustus. Het had prachtig vakantieweer behoren te zijn, maar het was het belabberdste weer dat iemand ooit in die maand had meegemaakt! Arie klom de hardstenen trap op van een oud herenhuis aan de gracht en rukte nijdig aan de bel.

‘Heidaar, rood gevaar!’ riep een stem van boven. ‘Zet iets op je kop – alle kleur regent uit je haren!’

Arie deed een stap terug en keek omhoog, naar zijn vriend Jan Prins, die uit een raam hing van de tweede verdieping. ‘Hé, Jan! Heb jij iets van Bob gehoord?’

‘Geen stom woord – geen telegram – geen briefkaart – niets!’ Arie veegde zijn natte haren naar achteren. Een oude huishoudster kwam opendoen.

‘Ha, die Marianne!’ zei Arie, en stoof haar voorbij, meteen de trap oprennend. Boven zat Jan Prins in de vensterbank van zijn kamer, met naast zich een zak pinda’s, en op de knieën een der dikke delen van zijn geliefde Encyclopaedia Britannica, waaruit hij de meest ongedachte en verrassende brokstukken kennis en informatie placht op te diepen.

‘Het ziet er naar uit, dat onze boottocht op zijn minst moet worden uitgesteld, dikke. Niks dan regen en geen aasje wind. Bovendien: geen Bob in zicht.’

Arie trok zijn natte regenjas uit en graaide in de grote zak pinda’s.

‘Hier zitten we dan – voor aap. Als ik denk aan die luisterrijke tijd die we in de Stille Zuidzee hebben gehad... en nu dit!

Kwam die rare Bob maar vast opdagen.’

‘Hoe lang is hij nu over tijd?’

Arie gooide de pindaschalen uit het raam.

‘Zaterdag zou hij hier zijn. Vandaag is ’t dinsdag. Vier dagen. Raar! Hoogvreemd!’

Jan keek scheef opzij naar zijn dikke, roodharige vriend. ‘Ga me nu niet vertellen dat je je over Bob zorgen maakt!’

‘Zorg... zorg... ik ben zijn grootmoeder niet!’

‘En Bob is niet bepaald een hulpeloos kleinkind ook.’

‘Toch is er iets gek,’ zei Arie koppig. ‘Je weet hoe hij op die bootreis met ons gebrand was. Hij zou voor één week naar Engeland gaan, maar in elk geval zaterdag terug zijn. Daarna doodse stilte. Hij stuurde niet eens een berichtje. Dat is niks voor Bob.’

‘Dus jij denkt dat er iets gebeurd is?’

Arie kauwde even zwijgend. Buiten ruiste de regen in de bomen langs de gracht. In de haven loeide de sirene van een zeeschip.

‘Bob loopt heus niet in zeven sloten tegelijk... maar er is iets aan de hand. Hij zit in een of ander avontuur verstrikt. Mijn kop eraf!’

Jan Prins bromde iets binnensmonds.

‘Ik wou dat je gelijk had, man...! Hier zitten we nu, met niets beters te doen dan pinda’s eten. Nog geen jaar geleden voeren we op een roversschip over de Stille Zuidzee... Een halfjaar lang hebben we op een verlaten eiland geleefd als drie moderne Robinson Crusoe’s...’

Arie haalde diep adem en vulde aan: ‘We hebben muiters bevochten met geweren. Driemaal hebben we bijna onze veelbelovende jonge levens verspeeld. We hebben een span boeven achtervolgd over de Stille Oceaan... We hebben een miljoen dollars aan goud, die zoek waren, opgespoord. We hebben nu nog een deel van onze beloning, een paar duizend dollar de man, op de bank staan op onze eigen naam, en we kunnen...’

‘...daarmee doen wat we willen...’

‘...en wat doen we?’

‘...pinda’s eten. Wij willen weer een avontuur beleven, voor de drommel!’

De deur ging open. Marianne, buiten adem van het traplopen, zei hijgend:

‘Jan – Londen aan de telefoon voor je. Het is dringend ook nog!’

Jan en Arie vlogen overeind. Deel 14 van de Britannica viel met een zware dreun op de vloer.

‘Dat is Bob Evers!’

Ze renden de trap af met drie treden tegelijk, stoven de donkere hal door en de telefooncel in. Jan nam de telefoon op en Arie luisterde mee aan de extra schelp.

‘Hallo,’ zei Jan. ‘Hello!’

Zij hoorden wat geraas en onduidelijk gemurmel. Toen een ‘klik’, en daar was de zo welbekende stem met het Amerikaanse accent van hun vriend Bob Evers.

‘Hello, yes... Ben jij dat, Jan?’

‘Ja, dit is Jan. Wat is er...?’

Bob sprak gehaast en opgewonden.

‘Luister goed, Jan. Ik heb geen tijd om alles uit te leggen. Dat zou uren duren. Je moet iets belangrijks voor ons doen. Prent dit in je geheugen: een half uur geleden is het lijntoestel uit Londen naar Schiphol vertrokken. Een van de passagiers heet Jeffries. Jarvis Jeffries. Heb je dat? Herhaal de naam.’

‘Jarvis Jeffries.’

‘Prima. Je herkent ’m direct. Hij is een lange vent met een dunne neus. Zijn ogen staan geen moment stil. Hij houdt iedereen in de gaten en niets ontgaat hem. Mij kent hij, maar jullie natuurlijk niet. Omdat hij jullie nooit gezien heeft, zal hij jullie ook niet verdacht vinden. Hij draagt een lange, bruine reijsjas. Geen hoed – want die heeft hij verloren. Zijn haar is zwart en zijn kruin begint kaal te worden. Zou je hem kunnen herkennen?’

‘Ik pik hem uit duizenden!’

‘Je hoeft hem alleen maar op te pikken uit de passagiers van het Londense toestel, als dat in Amsterdam landt. Ik durf alles te gokken dat hij een plaats zal nemen in het lijntoestel naar Zuid-Afrika dat vandaag van Schiphol vertrekt.’

‘Zeg – stop! Waarom nam hij in Londen niet een toestel van British Overseas Airways? Over Amsterdam is toch een omweg?’

‘Hij miste de BOAC-machine, met een paar minuten. Daarom probeert hij nu Johannesburg per KLM te halen. Is je pas in orde?’

‘Geldig voor de hele wereld.’

‘Prachtig. Kun je Arie bereiken?’

‘Die luistert mee.’

‘Zijn paspoort ook oké?’

Arie knikte heftig met zijn hoofd, dat rood was van opwinding.

‘In orde.’

‘Pak dan je paspoorten en steek genoeg geld bij je. Als Jeffries inderdaad een plaats reserveert naar Johannesburg, dan doen jullie hetzelfde. Bezwaren?’

‘Dat niet, maar wat moeten we met...’

‘Die Jeffries is een gevaarlijk heerschap. Je moet bij hem goed op je

tellen passen. Laat je aandacht geen ogenblik verslappen. Jeffries gaat naar Kaapstad om daar een handschoenendoos te bemachtigen en...'

'Hé, hé, stop! Je lacht je gek. Ik dacht dat je zei: een handschoenendoos. Hahahaha...'

'Lach niet, idioot! Ik zéi: een handschoenendoos.'

'Wat voor een doos?'

'Handschoenen... h-a-n-d-s-c-h-o-e-nen... van die dingen waar je je handen in steekt als je bokst.'

'Een doos voor bokshandschoenen? Zitten die dan in dozen?'

'Houd nou je mond dicht sufferd. Ik heb haast. Een ouderwetse doos voor lange, glacé dameshandschoenen, zoals ze vroeger gedragen werden.'

Jan en Arie starden elkaar aan over de telefoonhoorn. Arie wees naar zijn voorhoofd. Jan zei in de hoorn: 'Zeg Bob, als je nou denkt dat wij...'

'Houd je mond. Ik heb geen tijd te verliezen en ik ben heus niet gek. Ik geef je een adres op in Kaapstad. Pas op dat je het nooit in Jeffries' bijzijn noemt, want dan is het spel al verloren. Dan weet ie dat jullie op de hoogte zijn. Schrijf het dus niet op, maar prent het in je geheugen. Dit is het adres waar Jeffries zich heen rept:

*Mr. James Elephant,
Buffalo Hill 4,
Kaapstad.*

Het is een groot huis dat op een heuvel staat. James Elephant is getrouwd met een meisje, dat voor haar trouwen Judy Fox heette.'

Arie begon te lachen en Jan zei:

'Bob – heb je soms iets gedronken? Olifanten, buffels, vossen! Ben je er zeker van dat we niet in de diertuin in Kaapstad moeten zijn?'

Bob zei, een beetje nijdig:

'Maak nu geen geintjes, Jan. Het gaat om dat huis op Buffalo Hill. Toen die juffrouw Judy Fox, die in Londen woonde, ging trouwen met meneer Elephant in Kaapstad, kreeg ze van haar moeder een leren handschoenendoos mee van ongeveer 60 bij 20 cm. Op het deksel staat een versiering van vogels en rozen. Erg aardig, maar het gaat om wat er in zit. Het deksel is opgevuld met kapok en daarin zit een klein stukje papier verborgen.'

'Aha...!'

‘Gaaf je een licht op? Denk eraan dat mevrouw James Elephant van de aanwezigheid van dat papiertje niets afweet. De man die oorspronkelijk de doos aan de familie cadeau deed, heeft het erin gedaan. Zijn naam is: professor Hathaway. George Hathaway. Herhaal de naam.’

‘Professor George Hathaway.’

‘Oké. Ik zal je nu het papiertje beschrijven: ongeveer zo groot als het deksel van een lucifersdoosje. Van stevig wit papier...’

‘Zoals een visitekaartje...?’

‘Precies. Val nu niet om: de waarde van dat stukje karton is ongeveer vierhonderdduizend dollar.’

‘Wat! Is ’t een soort cheque?’

‘Nee.’

‘Staat er dan de formule voor een atoombom op?’

‘Klets niet. Dat stukje papier maakt iets anders compleet, dat geen cent waard is zonder dat ontbrekende stuk. Snappie? Maar hebben ze dat, dan heeft het geheel ook een waarde van vierhonderdduizend dollar.’

‘Ah. Net als een serie postzegels die je moet completeren.’

‘Zo ongeveer. Alleen: postzegels hebben apart ook nog waarde, maar dat papiertje niet. Er staat op het hele ding één woord geschreven, één nummer en de handtekening van professor Hathaway. Dat is alles.’

‘En wat is dat dure woord?’

‘Dat ben ik vergeten. Doet er ook niets toe. Maar onthoud dit goed: Jeffries is een gevaarlijk heerschap. Hij deinst voor niets terug. Zijn opzet is: ervoor te zorgen dat een erfenis niet in handen komt van mensen die er recht op hebben. De politie kun je er niet in mengen. Je moet helemaal zelfstandig handelen. Je zult erg handig moeten zijn en zorgen dat je Jeffries steeds een stap voor blijft. Tijdens de vlucht naar Kaapstad moet je maar een goed plan van actie bedenken. Misschien kun je eens met Jeffries praten en kom je meer te weten. Hij heeft er geen flauw idee van, dat hij voor jullie op zijn hoede moet zijn. Misschien kun je hem in Johannesburg ophouden, terwijl Arie intussen gauw naar Kaapstad rijdt. Wanneer het nodig is, moet je geweld gebruiken, maar pas op dat de politie je niet pakt. Dan zou alles in duigen vallen. Je hebt dus twee dingen te doen: in de eerste plaats moet je ervoor zorgen dat Jeffries de leren doos níet bemachtigt, en in de tweede plaats moeten jullie zien de doos wél in handen te krijgen. Je moet je plannen zo inrichten, dat je Jeffries verhindert op tijd in Kaapstad te zijn en dat je bij mevrouw Elephant een verhaal opdist,

dat zo betrouwbaar klinkt, dat ze de doos aan jou geeft. Dat is alles! Veel succes!

‘Wacht even!... Hoe kunnen we je bereiken? Wat is je telefoonnummer?’

‘Dat vergat ik bijna: Cheshire Hotel, Londen. Als ik er niet ben kun je de boodschap geven aan Mr. of Miss Bennet. Heb je de namen? John Bennet of Lois Bennet.’

‘Ik heb ze.’

Jan en Arie renden naar boven. Arie pakte zijn regenjas. Jan greep een zakatlasje en een agenda. Uit zijn bureau haalde hij zijn chequeboek en wat papiergeld. Weer naar beneden in hetzelfde tempo. Al rennend knoopten ze hun jassen dicht en een minuut later waren zij bij een bijkantoor van de Amsterdamse Bank. Het kostte precies zeven minuten om voldoende geld op te nemen voor een reis van zeven dagen. Arie had, terwijl Jan binnen was, al een taxi gehaald en stond nu buiten te wachten. Hij hield de deur voor Jan open en wég waren ze. Het was een nieuwe wagen en de chauffeur, die gehoord had dat ze reuzehaast hadden, gaf vol gas. Een paar huizen voor Arie's woning stopten ze. Het zou kunnen, dat zijn moeder voor de ramen zat en als zij hen zo aan zag komen, zou ze wel eens lastige vragen kunnen stellen. Arie moest zijn paspoort namelijk nog halen!

Hij was gauw terug. Snel reed de taxi weg.

‘Heb je ‘t?’

‘Wat denk je wel? Dat ik soms mijn moeders trouwboekje bij verassing gepakt heb?’

De taxi slipte een hoek om, passeerde rakelings een paar fietsers, en verder ging het in volle vaart langs een asfaltweg. Een lange truck werd ingehaald. Een tegenligger konden ze maar net ontwijken en gierend vloog het voort; richting Amstelveen.

‘Ik heb de chauffeur het dubbele bedrag beloofd als hij opschoot,’ zei Jan, terwijl hij naar het regenachtige landschap opzij van de weg naar Schiphol keek, ‘en ik geloof, dat hij z'n voet op het gas laat staan. Die vent kan jakkeren.’

‘Als we er maar op tijd zijn,’ zei Arie, ‘dan vind ik het allang mooi.’

‘Als we niet op tijd zijn,’ zei Jan, ‘dan staat het in elk geval vast, dat niemand het vlugger had kunnen doen dan wij.’ Arie zat vergenoegd voor zich uit te kijken.

‘We beginnen weer een beetje te leven.’

‘Zeg, rood gevaar, ik wil niet op je zenuwen werken, maar je hebt de pinda’s vergeten.’

‘Hindert niet,’ zei Arie, ‘onderweg plukken we in het voorbijgaan wat kokosnoten van de palmen.’

‘Er groeien geen kokosnoten in Afrika.’

‘Kun je nooit weten’ vond Arie, ‘in donker Afrika kan van alles groeien. Zelfs kokosnoten.’

‘En wij maar vliegen; hoog over donker, donker Afrika in het heerlijke tropische zonlicht.’

‘Dat hele donkere Afrika,’ zei Arie grinnikend, met zijn handen diep in de zakken van zijn regenjas. ‘Wie zou dat een halfuur geleden gedacht hebben? Die goeie, ouwe Bob heeft ons toch maar niet in de steek gelaten. Daar moet je Amerikaan voor zijn, om op zo’n manier leven in de brouwerij te brengen.’

‘Ik hoop voor Bob, dat we succes hebben,’ zei Jan. ‘Want ik heb echt zo’n idee dat we goed uit moeten kijken. We mogen geen vergissingen maken.’

‘En of?’ zei Arie, ‘ik ben allang blij dat we aan de slag kunnen. Mijn hersens waren zo langzamerhand bijna vastgeroest. Denk je eens even in! Het gaat om vierhonderdduizend dollar!’

‘Sst!’ Jan wees naar de taxichauffeur en zei fluisterend: ‘Je moet van nu af aan bedenken, dat muren, kelners en taxichauffeurs oren hebben!’

Het vliegveld van Schiphol kwam in zicht. De man bij de ingang wist te vertellen dat het toestel uit Londen spoedig binnen werd verwacht. Er zou misschien wat vertraging zijn, omdat het wolkendek zo laag hing. De startbanen waren bijna geheel verlaten. Er taxieden geen vrolijke sportvliegtuigjes en de gebruikelijke troepjes bezoekers ontbraken. Over het hele veld hing een grijze nevel.

Ze stonden een poosje stil boven op de loopbrug en vroegen zich af, wat de komende uren zouden brengen. Zouden ze naar Kaapstad vertrekken? Ze hoopten het vurig.

Lang bleven ze niet zo staan. Daarvoor was de regen, die in straatjes van hun jassen afliep en van hun haar in hun nek droop, te hinderlijk.

‘Kom, laten we wat ondernemen,’ zei Jan.

Ze gingen naar het ticketbureau Buitenland, toonden hun paspoorten en vroegen of er nog plaatsen vrij waren in het toestel voor Johannesburg. Overal brandden de lichten. De administrateur achter

de toonbank was vriendelijk belangstellend. Een aardig, blond meisje zat op een schrijfmachine te tikken. Ze keek even op en monsterte de jongens. Zo heel bijzonder is het tenslotte niet, dat jongens van zeventien, achttien jaar alléén grote reizen per vliegtuig maken.

‘Jullie hebt pech, jongelui,’ zei de man van de passages, ‘het lijntoestel was twee dagen geleden al volgeboekt.’

‘Kunt u geen plaatsje voor ons inruimen?’ vroeg Arie. ‘In de laadruimte of zo?’

Jan vroeg: ‘Wanneer gaat het volgende?’

‘Overmorgen. Maar er is nog kans – ga nog niet weg. Er zijn een paar passagiers, die erge haast hebben en misschien wordt er een extra vliegtuig ingelast. Wacht maar in het restaurant. Als er nieuws is, hoor je het door de luidsprekers. Zal ik jullie namen noteren?’

‘Goed,’ zei Jan. ‘Ik veronderstel, dat de kans op een extra machine groter is, als er meer namen op de lijst staan?’

‘Zeker,’ zei de man, die hun namen op een lijst noteerde. Arie gluurde bedenkelijk naar alle witte ruimte, die op de lijst overbleef.

‘Ik geloof niet, dat er bepaald queue wordt gemaakt voor dat extra vliegtuig.’

Het meisje lachte, en ze vonden haar prompt heel wat minder aardig.

‘Nee,’ zei de klerk glimlachend. ‘Maar gewoonlijk komen er uit Londen passagiers mee, die daar het toestel voor reizen, omdat de KLM sneller vliegt dan de BOAC. De ingelaste toestellen gaan over Cairo en...’

De glazen deur van het bespreekkantoor ging open en een grote man kwam haastig binnen. Met een slag wierp hij de deur dicht. Hij zag er uit als iemand die gewend is te commanderen. Jan Prins kende dat. Zijn eigen vader, de kolonel, trad op dezelfde wijze op. De binnengekomen heer droeg een ongewoon uitzienende, uitpuilende aktetas van geel varkensleer. De tas was versterkt met twee stevige riemen met koperen gespen. Hij zette de tas op de grond tussen zijn voeten.

‘Mijn naam is Anderson, Gilbert Anderson. Mijn secretaris heeft opgebeld om een plaats te reserveren voor Johannesburg,’

Het meisje kwam naar de toonbank.

‘Ja, mijnheer Anderson. Het telefoontje kregen we een half uur geleden. We moesten echter mededelen, dat er geen plaats meer was.’

‘Onzin,’ zei Anderson, ‘in ieder vliegtuig kan altijd nog wel één passagier bij.’

‘Het spijt ons heel erg, dat wij u moeten teleurstellen, mijnheer,’ zei de bediende. ‘De maatschappij is erg precies. Uit veiligheidsoverwegingen...’

Anderson maakte een ongeduldig handgebaar.

Mijnheer Anderson, u moet rekenen: als er eens iets zou gebeuren...’

‘Ik wil een verklaring ondertekenen, dat ik alle verantwoordelijkheid op mij neem.’

‘Dat is goed, mijnheer Anderson, maar u bent niet de enige passagier.’

Anderson haalde met een ongeduldige ruk de schouders op. De bediende vervolgde:

‘De mogelijkheid bestaat echter, dat er vanmiddag nog een extra vliegtuig vertrekt. Er zijn reeds drie passagiers voor.’ Het ongeduldige gezicht van Anderson verhelderde plotseling.

‘U kunt aan de directie mededelen, dat ik bereid ben te betalen voor alle onbezette plaatsen, als er vanmiddag nog een extra toestel vertrekt.’

De administrateur, het blonde meisje en de twee jongens keken verast naar de grote man. De administrateur kuchte en zei:

‘Weet u, hoeveel passagiers dat toestel kan vervoeren, mijnheer?’

Anderson keek hem scherp aan.

‘Heeft u niet gehoord wat ik zei? Moet ik het soms opschrijven en uitspellen? U zegt aan de directie dat het voor mij is: voor Anderson van de Internationale Stiletter Scheepswerven. U kunt me vinden in het restaurant. Ik heb nog niet ontbeten.’ Hij nam zijn tas op en verdween als een wervelwind. De vier achtergeblevenen keken elkaar eens aan. Jan zei met een grijns: ‘Ik heb zo’n idee, dat er vanmiddag wél een extra vliegtuig naar Johannesburg vertrekt.’

Hij liep naar de deur. Arie draaide zich om, richtte zich plechtig op en zei vol waardigheid:

‘U kunt ons in het restaurant vinden. We hebben namelijk nog geen kopje koffie gebruikt.’

De administrateur schoot in de lach. Het restaurant was vol. Iedereen was er gaan zitten om er de uren, die nog gewacht moesten worden, door te brengen. Nog steeds stroomde de regen neer op de witte tafeltjes van het buitenterras. Ze vonden een rustig hoekje. ‘Ik neem warme chocola,’ zei Jan.

Opeens klonk uit de luidspreker: ‘Over vijf minuten landt Sabena-vlucht 1362 uit Brussel. Over vijftien minuten arriveert KLM-vlucht 382 uit Kopenhagen.’

Na een korte pauze: ‘BOAC-toestel vlucht 917 uit Londen heeft tien minuten vertraging.’

Er stonden mensen op die afrekenden en haastig naar buiten gingen.

De luidspreker kondigde weer aan: ‘Het Air France-toestel naar Parijs vertrekt over twaalf minuten... De BOAC uit Londen arriveert over tien minuten.’

Ook Jan riep om de kelner. Kort daarop gingen ze naar buiten en gingen over het hekwerk van de luchtbrug hangen. Het grondpersoneel in lange, gekleurde plastic jassen was al bij de hand. Rode wagens stonden gereed. In de lucht was het geronk van de vier motoren hoorbaar. De machine was nog in de wolken verborgen.

‘Het valt niet mee, nu te landen,’ zei Arie, toen het geronk der motoren zich verwijderde.

‘Oh, ze dalen op de radiopeiling,’ zei Jan, ‘net zo veilig als het maar kan. Daar komt ie weer!’

Het geronk der motoren nam toe; de machine kwam lager, en daar dook de zilveren vogel uit de wolken. Hij daalde, de wielen raakten de grond, en het toestel liep uit, terwijl de regen van de vleugels verstoof. Vrachtwagens en het grondpersoneel rolden naderbij.

‘Zorg, dat je uit het gezicht blijft, rood brandalarm,’ zei Jan. ‘Hoe minder Jeffries van ons ziet, des te beter is het.’

‘Hij zal ons vast en zeker méér te zien krijgen dan hem lief is’ vond Arie.

De eerste passagier die uit het toestel kwam, was een magere jongeman, met een lichte Stetson en een blauwe overjas. Hij droeg verder een aluminium koffertje.

De volgende passagier was een gezette heer met een grote sigaar in zijn mond. Hij droeg een lichtgele teddyjas. Een ogenblik bleef hij in de deuropening staan, de grauwe lucht monsterend; toen gaf iemand hem een ongeduldige por in zijn ribben. De teddybeer draaide zich om en zei luid:

‘Ze hebben warempel een bus, Lalou! Een echte bus! Dit land begint werkelijk beschaafd te worden.’

Hij daalde voorzichtig de trap af, gevolgd door een verwaand vrouw-

tje in een witte regencape. Om haar hals had ze een groene sjaal en onder haar hoed kwam pikant rood haar te voorschijn. Een miniatuur Pekineesje keek uit haar mouw. Het mormel begon direct woedend te blaffen tegen de regendruppels die naar alle kanten spatten. Jan herkende haar van de film. Het was de bekende Franse actrice Lalou Lalonde! De dikke man was vermoedelijk haar persagent, of misschien ook wel haar regisseur.

Er volgden nu meer passagiers: een echtpaar met twee kinderen waarvan er een huilde, nog een echtpaar, een man in uniform... Een verpleegster. Nog een heer en daar kwam – er was geen vergissing mogelijk – Jarvis Jeffries! Zonder hoed stapte hij de regen in. Hij nam snel de omgeving op met ogen die alles schenen te zien. Hij had geen bagage bij zich, hield de handen diep in de zakken van zijn kameelhaaren jas, en liep snel de vliegtuigtrap af naar de wachtende bus.

Jan en Arie wisselden een snelle blik. Jan zei:

‘Ik ga meteen terug naar het boekingsbureau Buitenland, dikke. Maar hoe minder hij van ons ziet, hoe beter.’

Arie hapte meteen:

‘Danne... kan ik eigenlijk net zo goed naar het restaurant gaan en alvast wat eten. Voor het geval we met hem mee moeten.’ Jan zuchtte: ‘Oké. Eet jij je maar vast vol. Er is toch geen vrede op de wereld, eer jij aangeplempt rondloopt.’

Arie grinnikte:

‘Laat ons eten, drinken en vrolijk zijn, want morgen...’

‘Vliegen we misschien te pletter,’ vulde Jan aan.

Hij wist niet, dat zijn woorden letterlijk waar zouden worden. De volgende dag zou hun toestel verongelukken!

De regen trok zich nergens iets van aan. Die bleef met dezelfde eentonigheid op alles neerdruilen.

In het boekingsbureau stond iemand met een opvallend keelaccent met de administrateur te praten. Hij had norske manieren.

‘Word iek gewaarschuwd wanneer het vliegtuig vertrekt?’ Zijn stem leek Pools of Bulgars of zoiets.

‘Dat wordt omgeroepen door de luidsprekers. Het extra vliegtuig vertrekt precies om drie uur.’

‘Danke,’ zei de vreemdeling en ging weg.

De man van de administratie keek naar Jan, herkende hem, en zei:

‘Nog een reiziger voor Johannesburg met twee allerbeminlijkste

reisgenoten. U hebt gehoord: vertrek om drie uur: Jan was nog druk bezig bankpapier uit te tellen voor zijn tickets, toen de deur weer openging en Jeffries binnenkwam. Achter hem volgde de filmregisseur met zijn onafscheidelijke sigaar. Hij vroeg luid:

‘Gaat er nu nog een extra vliegtuig naar Kaapstad, ja of nee? Weet dan niemand hier iets?’

De administrateur zei:

‘Ik kan u alles vertellen, wat u wenst te weten. Het extra vliegtuig vertrekt om drie uur precies naar Johannesburg. Hoeveel kaartjes heeft u nodig, mijnheer?’

‘Lalou Lalonde en ik.’

De klerk noteerde: Lalou Lalonde, beroep: filmster.

‘En ik, jongeman. Naam: P.H.L. Malherbe. Beroep: regisseur. En laat ik je vertellen, dat er aan juffrouw Lalonde heel wat te regiseren valt! Wil je een sigaar?’

De bediende accepteerde een telescooplange, zwarte sigaar uit een enorme lederen koker. De deur ging weer open en nu kwam de jongeman binnen, die het eerst uit het Londense toestel gestapt was. Hij was erg gehaast en struikelde bijna over de drempel.

‘Heeft u nog een plaats in de extra...?’

‘Mijnheer, ik was eerst!’ protesteerde de regisseur.

Jeffries protesteerde ook met een scherpe, droge stem. Hij sprak de regisseur aan:

‘U maakt veel lawaai, waarde heer, en uw sigaren zijn groter en zwarter dan de mijne. Maar mag ik even uw aandacht erop vestigen, dat ik hier het eerste binnenkwam?’ De regisseur schoof de niet-brandende sigaar heen en weer in zijn mond, nam de magere figuur van Jeffries met een vernietigende blik op en zei:

‘U hebt tot dusver nog geen woord gezegd, beste man.’

‘Omdat u voortdurend stond te schreeuwen,’ antwoordde Jeffries. ‘Ik was hier, voor u binnen kwam stormen. En u hoeft me geen “beste man” te noemen.’

De blonde typiste was kennelijk geamuseerd. De deur ging opnieuw open, en een heer van middelbare leeftijd, die niets opvallends had, kwam binnen en ging als nummer vier in de rij staan.

‘Heren,’ suste de beampte, ‘er is plaats genoeg, dus blijft u allemaal rustig. Ik stel voor om mejuffrouw Lalou Lalonde het eerst te helpen.’

‘Omdat deze heer je met een sigaar heeft omgekocht?’ merkte Jeffries venijnig op.

‘Nee,’ zei de administrateur kalm. ‘In de eerste plaats laat ik mij door niemand omkopen en in de tweede plaats kunt u deze stok geen sigaar noemen. In de derde plaats mag u deze sigaar terug hebben en in de vierde plaats rook ik niet. Ik stel nogmaals voor om de filmster Lalonde het eerst te helpen.’

‘Ik zie niet in waarom,’ snauwde Jeffries.

‘Ik weet uit vroegere ervaring, hoe mademoiselle Lalonde is,’ zei de boekingsman. ‘Als mijnheer Malherbe niet gauw terug is, stormt ze nog hier naar binnen en dan mogen we blij zijn, als de charmante jongedame uitgerateld is voor het vliegtuig vertrekt. Ik ken haar.’

Jan zat er rustig op een bank bij te luisteren. De regisseur was direct afgeholpen. Jeffries was daarop aan de beurt. Hij gaf zijn naam op als Jarvis K. Jeffries uit Manchester. Bestemming Kaapstad. Geen bagage. Zelfs geen hoed – juist zoals Bob gezegd had. Hij moest dus wel overhaast uit Londen vertrokken zijn. Jeffries pakte zijn papieren bij elkaar en ging naar buiten. Jan volgde hem niet. Dat was niet nodig, want hij wist nu zeker, dat Jeffries met hetzelfde toestel zou vertrekken. Daarop kwam de elegante jongeman met de aluminium handkoffer aan de beurt. Zijn Engels klonk uiterst beschaafd. Zijn naam was Arthur Winstone. Beroep? Schrijver. ‘Romanschrijver’ verduidelijkte hij. Nummer vier, de rustige, onopvallende heer, stapte nu naar voren en zei zacht: ‘Howard Marsh. Kaapstad.’

‘Wilt u naar Kaapstad of bedoelt u, dat u daar woont?’

‘Alle twee.’

Arthur Winstone ging juist de deur uit. Hij had vluchtig geglimlacht tegen het blondje, en het lieve kind had hem een televisie-glimlach teruggegeven.

‘Beroep, Mr Marsh?’

‘Gouvernementsambtenaar Zuid-Afrika.’

Jan ging naar buiten en trof Arie in het restaurant aan.

‘Wat gebeurt jou? Ben je ziek? Eet je geen ruif vol gebakken aardappelen?’

‘Ten gevolge van omstandigheden geheel buiten mijn schuld. Ze doen er zo lang over voor ze wat brengen.’

Jan keek op zijn horloge. Het was half één. ‘Is alles in orde, Jan?’

‘Kon niet beter. Een vliegtuig vol mensen. Scheepswerfdirecteuren, filmsterren, Pekinezen; roodharige knapen met sproeten. We zullen eens opstappen naar de douane.’

Opeens hield hij op, want hij zag een trekje om Arie’s neus komen,

dat hij kende. Een vast teken, dat er iets loos was achter zijn rug.

'Ahem! Jeffries,' zei Arie zacht. 'Loopt door het restaurant... gaat naar het boekenstalletje... neen, naar het postkantoor. Vraagt een formulier... krijgt er een... zal wel een telegram zijn.'

'Zozo,' zei Jan. 'Wacht, ik weet al wat.'

Hij haalde een potlood voor de dag en krabbelde haastig het volgende op de achterkant van het menu:

Bob Evers, Cheshire Hotel, Londen.

*Heb contact met jouw relatie Schiphof stop vertrek Kaapstad via
Cairo extra vliegtuig 15 uur stop alles naar wens stop doen ons
best. Jan.*

Hij overhandigde de kaart aan Arie.

'Wil je dit telegram direct verzenden? Tracht uit te vissen naar wie Jeffries een telegram stuurt. Zorg ervoor, dat hij niet ziet, wat je zelf telegrafeert.'

'Laat maar aan mij over,' zei Arie.

Jan bestelde een lunch. Arie was binnen vijf minuten terug: 'Geen geluk gehad. Hij telegrafeerde Londen. Twee regels; ongeveer twaalf woorden. Kreeg geen kans iets te lezen. Ik heb ons telegram verzonden.'

'Dat was zijn rapport natuurlijk,' zei Jan. 'Daar komt onze lunch.'

Om tien voor drie stapten ze in het vliegtuig. Het was nog steeds hondeweer. Een der passagiers, die ze nog niet hadden gezien, was een omvangrijke dame van middelbare leeftijd, die door de regen kwam aansteveneren als een sergeant-majoor, maar dan toch een sergeant-majoor met een uitzonderlijk goed humeur. Ze begroette alle medepassagiers met een luidruchtig: 'Hello', zette een enorme bril met benen montuur op en begon direct een dikke roman te lezen. Jan en Arie konden niet uitmaken of ze een Hollandse, Amerikaanse of Engelse was. Ze las een dik boek, getiteld: 'Egypt, Land of Mystery', maar dat gaf ook geen voldoende aanwijzing. Op het allerlaatste ogenblik, toen de motoren reeds gestart waren en de propellers draaiden, kwam er nog een jongeman aangerend. Vreemd genoeg volgde zijn bagage in een taxi. De bagageruimte moest opnieuw worden opengemaakt. De jongeman kwam druipnat, hijgend binnen. De

motoren bulderden. Het vliegtuig rukte aan zijn wielen.

‘Hoera!’ riep de laatkomer in het Nederlands. ‘Nog net gehaald!’

De Chinese steward nam zijn plaatsbewijs in ontvangst, en de jongeman liep naar voren langs het middenpad, terwijl hij de passagiers links en rechts opnam. Verrast bleef hij bij de dame van middelbare leeftijd staan, die zat te lezen. ‘Lieve deugd! Tante Ginny!’ riep hij uit.

Het vliegtuig begon te rollen.

Amsterdam – Cairo een vreemd telegram

Tien minuten later was het vliegtuig boven de dikke wolkenbanken uit gestegen. Het klom nog verder, nu echter in schitterend zonlicht. In de diepte strekte zich een enorm tapijt van witte en grijze wolken uit. Arie en Jan schonken er niet veel aandacht aan, want zo nu en dan maar was er een open plekje, waardoor ze het land beneden konden opnemen. Europa zat praktisch dicht. Ze konden dus niet veel anders doen dan praten en hun medepassagiers opnemen.

Het extra toestel, waarmee Jan en Arie reisden, was een van de oudere KLM-machines; niet een van die prachtige Constellations, die prinsessen van de luchtlijnen, maar een viermotorig toestel met plaats voor zestien passagiers; een prima toestel, want de KLM vliegt alleen met eersteklas materiaal, maar wat klein voor modern internationaal gebruik. De zestien passagiers zaten in twee rijen – acht aan elke kant van een smalle middengang. De plaatsen ter linkerzijde waren van de kop af 1 tot 8 genummerd en die aan stuurboord droegen de cijfers 9 tot 16, ook van voren af gerekend. Jan en Arie hadden de plaatsen 15 en 16 gekregen, rechts achteraan. Arie zat in 15 – Jan in 16. Jan Prins telde de hoofden der passagiers, grinnikte en tikte Arie op zijn schouder.

‘Zeg, vuurbaken – ik wil je niet ongerust maken... maar er zijn dertien passagiers aan boord.’

‘Prachtig,’ zei Arie vergenoegd. ‘Des te meer kans hebben we dat er wat gaat gebeuren. Maar jammer genoeg is 13 mijn geluksgetal.’

‘Maar van ieder ander het ongeluksgetal. Wat betekent dat?’

‘Doe-eenvoudig. We stortten neer in het donkerste gedeelte van duister Afrika. Alle passagiers worden opgegeten door leeuwen of inboorlingen. Maar alleen de jonge, veelbelovende Arie Roos weet te ontsnappen. Ik zit al een hele tijd naar de kale kruin van vriend Jeffries te staren.’

Jeffries zat helemaal links vooraan op plaats nummer 1. Naast hem – op de eerste plaats van de rechterrij – in nummer 9 dus – zat de norske buitenlander die Jan in het boekingsbureau had gezien. Jan fluisterde: